

Evangelí del diumenge: l'Ascensió del Senyor (B)

Comentari de la Solemnitat de l'Ascensió del Senyor (Cicle B).
“Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l’evangelí a tota la creació”. Igual que els deixebles que van estar amb Jesucrist el dia de l'Ascensió, el Senyor ens reuneix cada dia al seu cor. I vol servir-se de cadascú per donar al món aquesta alegria veritable que li manca. Vol que siguem testimonis del que hem vist i sentit, de les seves nafres, del seu Amor.

Evangelí (Mc 16, 15-20)

Els digué:

—Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangelí a tota la creació. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons.

Jesús, el Senyor, després de parlarlos, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven.

Comentari

Quaranta dies després de la Resurrecció, Jesucrist torna a reunir-se amb els seus deixebles, els homes i les dones que l'havien acompanyat al llarg dels tres últims anys, els seus amics íntims.

Surten de Jerusalem cap a Betània. Travessen els carrers i places de la ciutat i es dirigeixen a la muntanya de les oliveres.

En un moment donat, Jesús es para, els reuneix al seu voltant i els dona un últim mandat: “Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l’Evangeli a tota la creació”. Els mira i elevant-se s'acomiada beneint-los.

Ells, plens de joia, tornen a la ciutat santa i des d'allà comencen a predicar la bona nova per tot el món.

Ara bé, com és possible que uns homes i dones atemorits, sense grans qualitats, es llancin a semblant aventura? Com és possible que tornin a Jerusalem plens d'alegria, si Jesucrist acaba d'acomiarar-se'n?

El més lògic hauria estat que estiguessin més desconcertats i més tristos. El món on viuen no ha canviat, Jesús se n'ha anat definitivament i a més els ha encarregat una tasca aparentment irrealitzable. Han de ser testimonis de l'amor de Déu pels homes, testimonis de la passió, mort i resurrecció. Començant per Jerusalem, la ciutat que l'ha condemnat a mort, el lloc del fracàs. Fins als confins de la terra. Aquest món allunyat de Déu.

Malgrat això, no els omple ni de desconcert ni de tristesa. Tot al contrari.

Per què per a ells és un orgull ser deixebles de Crist? Per què aquesta tasca no és una càrrega?

Perquè Jesucrist és el seu amic íntim, perquè saben que Ell és amb ells, que Ell és fidel a les seves promeses. Han après a fiar-se d'Ell. No posen la seva confiança en ells, ni en les forces, ni en les capacitats.

L'Ascensió del Senyor no és un “adeu”, un “fins després”, sinó, paradoxalment, un “em quedo”. Ells es fien de la promesa feta per Jesucrist: “Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món” (*Mt 28, 20*). No dubten de la seva presència en ells i, de manera central, a l'Eucaristia.

Ells no se senten gran cosa, coneixedors de les seves misèries, debilitats, manca de talent i capacitats. Però saben que Crist ha ressuscitat, que el seu Amor és més poderós. Han après que és Déu qui

en dona el creixement. Per això la seva alegria i entusiasme.

Una alegria que es tradueix en un obrir-se en ventall per portar aquest Amor fins a l'últim racó del món. Els deixebles del Senyor eren homes i dones a qui Déu va confiar tots els homes. I aquesta tasca els va omplir d'una alegria encara més gran.

La seva vida va estar plena de patiments i dificultats. Però sempre van viure en l'alegria del Senyor. Reflectien a la cara la glòria del Senyor: la brillantor de la cara enamorada.

Igual que els deixebles que van estar amb Jesucrist el dia de l'Ascensió, Jesucrist ens reuneix cada dia al seu cor. Estem sota la protecció de les seves mans, en la immensitat del seu Amor. I vol servir-se de cadascú per donar al món aquesta alegria veritable que li manca. Vol que siguem testimonis del que hem vist i

sentit, de les seves nafres, del seu Amor. Que amb Ell res no es perd: feina, descans, família, amics, passat, present, futur, en Ell tot adquireix eternitat.

També ens ha escollit i ens ha confiat a tots els homes: als nostres pares, germans, familiars, amics, companys de feina, la humanitat sencera.

L'apostolat és una conseqüència lògica de l'alegria d'estar amb Jesús. Com ensenya sant Josepmaria, "l'apostolat és amor de Déu, que es desborda, amb donació d'un mateix als altres. La vida interior suposa un creixement en la unió amb Crist, pel Pa i la Paraula. I l'afany d'apostolat és la manifestació exacta, adequada, necessària, de la vida interior. Quan s'assaboreix l'amor de Déu se *sent* el pes de les ànimes"[1].

Elles ens necessiten. Necessiten la nostra alegria perquè, a través d'ella, descobreixin Jesús a les seves vides.

En la feina quotidiana, en la mirada
neta, en la conversa plena de
comprensió, en l'afany per servir,
comprendre, animar i perdonar,
Jesucrist ressuscitat es fa present
omplint-ho tot de la seva alegria.
Aquest món, no tan diferent del món
dels homes i dones que van
acompanyar el Senyor, necessita
cristians que portin a la cara aquesta
brillantor d'un Déu enamorat.

[1] Sant Josepmaria, “L'Ascensió del
Senyor al cel”, *És Crist que passa*, n.
122.

Luis Cruz // sedmak - Getty
Images

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-diumenge-lascensio-del-senyor-b/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-diumenge-lascensio-del-senyor-b/)
(10/08/2025)